

διατί εις ἄλους λάμπει ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ ταπεινώσις, καὶ ἡ δικαιοσύνη, τὰ ἐλλόγια τῶν ὁποίων τὰ παρατρέχω εἰς τὸ παρὸν συγγραμμά, τὸ ὁποῖον ἐποιήθη μὲ ἄλλον σκοπὸν, ἐλπίζε ὁμῶς αὐτὰ ὀφλιγῶρα εἰς ἄλλο πόνημα, ἂν ὁ Θεὸς χρίσῃ εἰς ἐμὰς ἡμέρας καὶ ζῆθι εὐμενῶς. »

Ἐκ τῆς προσφώνητικῆς ταύτης ἐπιστολῆς ἐννοεῖ εὐκόλως ὁ ἀναγνώστης ὅποια ἡ δεινότης τῶν κατὰ τῶν χριστιανικῶν αἱρέσεων ἐπιχειρημάτων τοῦ πρώην Ἰησοῦίτου ἢ Λουθηρανοῦ πατρὸς Βεντζόνη, καὶ πῶς, ὡς βεβαίως τὸ ἕτερον τῶν ἐπιγραμμάτων,

« τὸς αἰσχόνης Λατινοκαλθινολοστερίτας τε
» πάντας ἀποσφάττει πνεύματος ἐν ζίφει ;

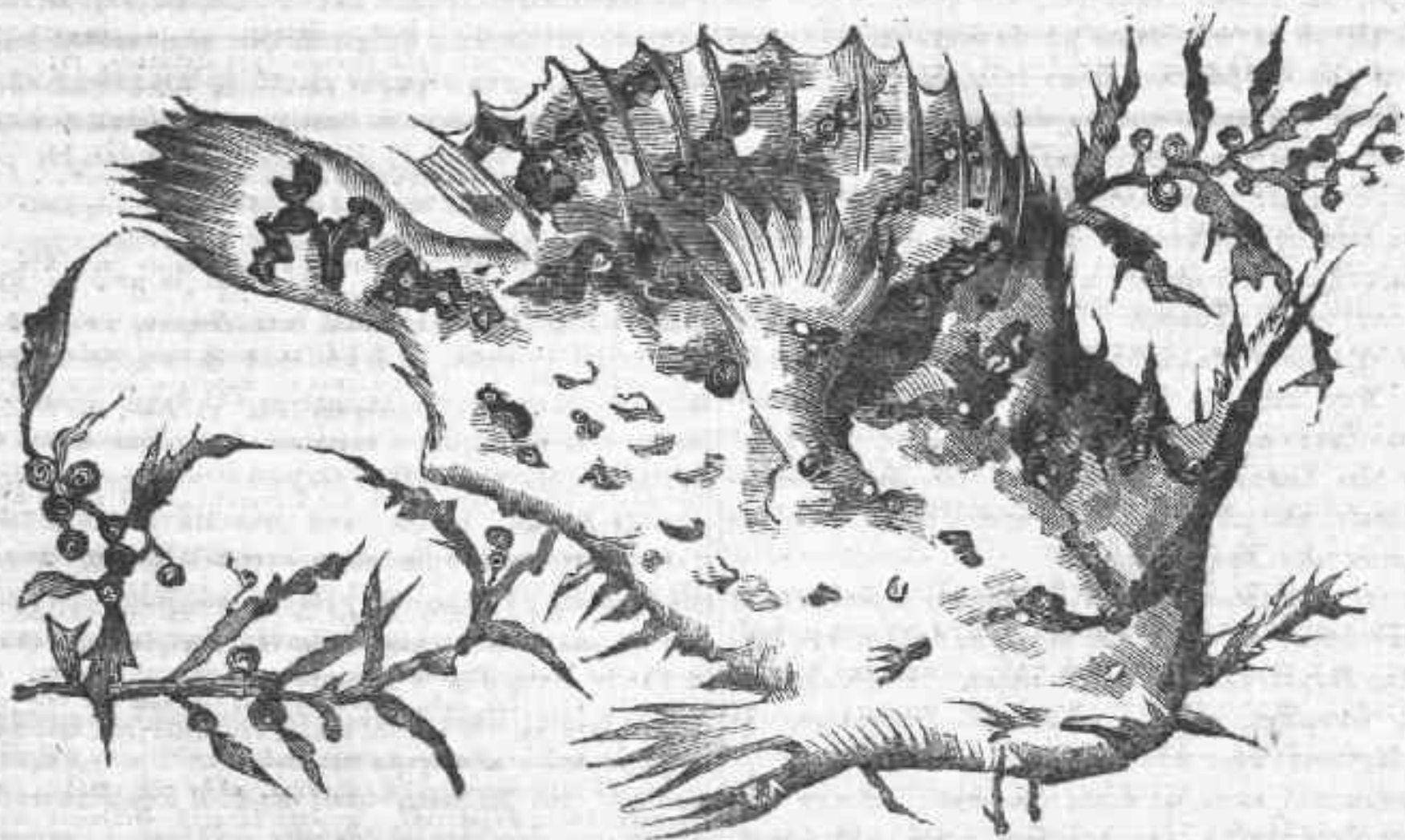
« Τί πρέπει ὁ λέων ; ῥώμην· τί δὲ γάρδος ; ὁσμήν· ἔστιν ἄρα ὁσμή τε καὶ ῥώμη, οὐ Λεονάρδος. » Ὑπερφυῆς καὶ λογικώτατον τὸ συμπέρασμα ! κωπῆν καὶ ἀμφίτομον καὶ τρομερὸν τὸ ζίφος !

« Παναγιώτατε δέσποτα, λέγει πού ὁ Λούθηρος πρὸς τὸν πάπαν, εἰς τοὺς πάπας δὲν συμφέρει νὰ ἔχουσι μὲ τοὺς Ἀποστόλους τόσην φιλίαν, ἀλλέως ἤθελον εἶσθαι (*) εἰς χρέος νὰ τοὺς πιστεύσῃ, καὶ τοιαυτοτρόπως ἐσυνέβηκε πολλὴ καὶ μεγάλη εἰς αὐτοὺς ἡ ζημία. Καὶ πάλιν ἂν καὶ ὁ Παῦλος ἦτον Ἀπόστολος, ἀλλὰ Πάπας ποτὲ δὲν ἐστάθη· ἐκεῖνοι λέγουσιν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας ἀόρατος, ὅτι ἠγέρθη οὐκ ἔστιν ὧδε, καὶ διὰ ταῦτο ἔμεινεν ἡ τοῦ Πάπα ὀρατὴ κεφαλὴ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ὡ οἶα κεφαλή, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει ! (Ἐρχομ. καὶ Συνομ. τοῦ Πατρ. σελ. 4.)

Καταχέγει δὲ ὁ ἀθλητῆς συγγραφεὺς στικλι-
τεῶν διὰ τῆς ιστορίας πολλὰς παρανομίας τοῦ
χορηγοῦ τῆς ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας, καὶ ἀναδεικνύμε-
νης δημοκράτης, ἐκ τῶν τοῦτες μάλιστα· διότι
πρὸς τὸν ἰσχυριζόμενον ὅτι τυφλῶς πρέπει νὰ ὑπα-
κούωσιν οἱ Χριστιανοὶ εἰς τὰς βελήσεις τοῦ Πάπα,
αὐτὸς προσλαβὼν σύμμαχον Γρηγόριον τὸν Ναζιαν-
ζηνόν, ἀντιτάσσει ὅτι « οἱ ὑπήκοοι πρέπει νὰ διδά-
σκωνται νὰ μὴ ὑποτάσσωνται περισσότερο ἀπὸ τὸ
πρέπειον, διατί ἤθελαν ἀναγκασθῆ νὰ σέβωνται τὰ
ἐλαττώματα ἐκείνων εἰς τοὺς ὁποίους ὑποτάσσονται
κλ. κλ. Τέλος τοῦ πρώτου τόμου ΒΟΝΔΗΔΑΡ. »

Τί ἄρα τοῦτο τὸ Βονδηλάρ ; Τὸ καθ' ἡμᾶς εἶναι
ἀναγραμματισμὸς, συνήθης παρὰ πολλοῖς πρὸ τοῦ
ἀγῶνος. Ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ Ἀλήθειᾳ, τὸ ἕτερον
τῶν ἐπιγραμμάτων φέρει ὑπογραφὴν Λιδάγγιος·
ἐν δὲ μικρῶ τιμὴ δελτίῳ γεγραμμένῳ τὸ 1820 ὑπὸ
τοῦ Κ. Γεωργίου Λασσάνη, καὶ ἀξίῳ σημειώσεως
διὰ τὴν καθαρεύουσαν αὐτοῦ γλῶσσαν καὶ τὴν ἐξῆς
ιδέαν ἐξερχομένην τοῦ στόματος τῆς ἀλυσιδέτου
Ἑλλάδος· « ξένος δὲν βοηθεῖ ποτὲ ξένον, ἐὰν δὲν
ἐλπίζῃ κέρδη μεγάλη » (σελ. 26), τὸ ὄνομα τοῦ
συγγραφέως κρύπτεται ὑπὸ τὸν κομψὸν ἀναγραμ-
ματισμὸν, Γοργίας Λυσάγιος.

Τοιαύτη ἡ Ἀλήθεια Κριτικῆ τοῦ πατρὸς Βεντζόνη,
ἣτις μετὰ μακρὸν ἀφανῆ βίον ἔτυχε καὶ αὐτῇ κρι-
τοῦ, μὴ δυνάμεῖσα ν' ἀποφύγῃ τὴν κοινὴν τῶν ἀν-
θρώπων καὶ τῶν ἀνθρωπίνων τύχην.

ΝΕΟΦΑΝΗΣ ΙΧΘΥΣ.

—ο—

Ὁ ἰχθύς οὗτινος παρατίθεται ἡ εἰκὼν ἠλιεύθη
ἐσχάτως 1500 περίπου μίλια μακρὰν τοῦ Ἁγίου

(*) Παρτηροπτιέν ἐν παροῦσι δεικνύει πολὺ πρὸ τοῦ Κοραῖ ἐγένετο
χρῆσις τοῦ λέγειν εἶσθαι.

Θωμά, νήσου κατὰ τὴν Φλωρίδα, μεταξύ τῶν φυτῶν
τοῦ κόλπου. Ὁμοιάζει δὲ πέρκην δύσμορφον καὶ
ἐξωγκιωμένην, ἔχουσαν δέρμα γλοιώδες καὶ σφρῶν,
παραπλήσιον τοῦ τῶν βαθράκων, καὶ πνεύμονας ὡς
οὔτοι. Τὰ ἄρα αὐτοῦ εἶναι τόσον μαλακὰ καὶ χα-
λαρὰ ὥστε τὰ ἐκλαμβάνεις ὡς φυτὰ τῆς θαλάσσης